

و اما بعد... در خبر است که زنتنا آرامش را با آسایش کاری نیست بلکه این دو با هم خصوصی و یرین دارند؛ لذا هر کجا که یکی از این دو اتراق نمود، دیگری رخت بر می بندد.

سوال: آیا بشر اولیه آرامش داشت؟ و هنگامی که از سنگ و چوب ابزاری دور و بر خود جمع کرد و به آسایش نبی رسید؛ به همان نسبت آرامش از او رخت بر بست؟ آیا بدون امکانات، رسیدن به آرامش میسر است؟

جواب: سوالات بالا هر چه که می خواهد باشد، اما واقعیتی انکارناپذیر را همه روزه با رنگ و پوست و گوشت خود حس می کنیم که امکانات موجود هر چه که باشد باعث می شود که انسان از نقطه خط مای عمر خود استفاده بیشتری ببرد؛ به عبارت رساتر اگر بشر نیم قرن پیش فاصله دو شهر را با الاغ و شتر در یک شبانه روز طی می کرد، امروزه با استفاده از امکانات موجود در نیم ساعت طی می کند لذا می تواند از بقیه اوقات عمرش استفاده مای دیگری ببرد چون برای استفاده از بقیه اوقات بازم از ابزار دیگری بهره می جوید؛ در واقع از تلفات وقت می کاهد و بازم کارهای بیشتر و بیشتری انجام می دهد و چون انجام هر کار تا حدودی به آمادگی فکری و پیش فرض و اضطراب نیاز است؛ در واقع بیشتر عمرش در اضطراب و هیجان می گذرد و از آن جا که آرامش را با اضطراب و هیجان کاری نیست لذا آدم می ماند که چه باید بکند، آیا با قافله تمدن خواه و ناخواه بتازد و پیش برود و پی همه چیز را بتن خود بمالد و یا همانند اجداد غارنش با علف و میوه بیابان سازد و به غار پناه ببرد...؟

قبل از انقلاب اسلامی، کارمندان دولت حق داشتن شغل دوم و سوم و چندم، به صورت رسمی نداشتند؛ به حالای غیر رسمی آن کار میادیم، آن پس از انقلاب این قلع و قمع و این باب، گشوده شد و رست و ارزش پیدا کرد؛ نمی توان بنگران واقعیت شد که این تحول از لحاظ آسایش و تأثیرات قابل توجهی بر زندگی طبقه کارمند گذاشت، اما از نظر آرامش چگونه؟

لطفاً سه روزه زیر را بخوانید، بعد در خدمت شما هستیم.

جی که پول شاخص مجد و شرفه علم و صنعت دیکه گاه و علفه

(شماره سی دی ۲ روینف شرفه)

کئی بود کیے نبود غیر خدا
 کئی تو بچہ بودن تو شہر ما
 شومی کردن روز و شو با فوت فن^۲
 می گذر زدن با هزار جون بکن^۳
 گلک زبہ بود و وزبہ^۴
 اولاش ملا می رفت زوبہ^۵
 بی پزی آخسہ یاد دل کرد^۶
 تا ای کہ عمہ نشش و ول کرد^۷
 بی زبون مدرسہ رفت، دوزہ سال^۸
 مدتی شہر غریبی می نوید^۹
 دوسہ سال گنگر و بلخر می رفت^{۱۰}
 مدتی زد سہ کورہ، نیمہ^{۱۱}
 دوسہ سال ازومی رفت و لکی^{۱۲}
 قشتم دنبال نذر بود روز و شو^{۱۳}
 احمہ می اموم زدا نشش بس^{۱۴}
 گروبی محض صواب ازد و نشد^{۱۵}
 بعضی وختا اسہرچ می نش^{۱۶}
 بعد نذر و قش و دنگ و دلو^{۱۷}
 یا کہ تو پسہ مراد یا پیرنو^{۱۸}
 ہر دختی کہ می دید لثہ می بس^{۱۹}
 پیر کوئی اعداب ازد و نشد^{۲۰}
 محض بچہ اسہرچ می نش^{۲۱}
 گلک تو خورد، بزگر رفت جلو^{۲۲}

شده معسّم اُتویی ده کورکی ^{۳۱}	گلگی گشته کدانی نوتکی ^{۳۲}
با سه تمدی ^{۳۲} آجیر شد گلکه ^{۳۲}	مثلاً حقوق بیکیه شد گلکه
نشم بشکنی می مذاخت که نمو	دیکه ول کرد جاشیر و نمهر و کو ^{۳۴}
از خوشالی ناخواستن دینسه بش	اوروزی که ناخواستن بیکه بش ^{۳۵}
بدهی نذر و نذیفاش و امی کشت ^{۳۶}	از حقوقش تا سه سال و زنی دشت ^{۳۵}
کوت و شلوار به جا کرد	پا پش کُند و جرابی ا پا کرد ^{۳۷}
داد نصبه ^{۳۹} ایکی دیکه خُرش ^{۳۹}	پیرن نَتی ^{۳۸} گلکه کرد برش ^{۳۸}
در چونی خوثو آهسنی شد	جزر خشتی خوثو، آجری شد ^{۴۰}
که صداش باشه به جی عَر عَر	زگن اخباری کشید تا دم در
منزل منجمنه ^{۴۱} منجمنی	بعد حاکم کرد و جزر آجری
فکر یخپال به جی ممبوکه کرد ^{۴۱}	خُرت و پرت خونه قرض و قوکه کرد
کوتی و شلوازی و دینه چکی	حالا او بود و قیسانی الکی
از بدکار پوس انداخت بی زبون ^{۴۲}	بس که قرض کرد ای دُکون و او دُکون
که آدم هومی شه ضربت باسی	اُنی بوسوزه پدر زودر و اسی

مختصر دندون بچہ خونی شد ^{۴۳}	بعد غمگسری کم آغانوئی شد ^{۴۴}
غیر معکدہ بالا زرد از اثرش ^{۴۵}	کم کجک کلر زن اُفتید تو سرش
نندی منجبر و عمہ قرنی	باہف ہش تا پیرہ تا پو عوضی ^{۴۶}
چاقچوری کردن و با شیپور و بوق	با چہ قد فیس و پز و باد و بروق ^{۴۷}
اُرسی پاشینہ بلند و آپاشو ^{۴۹}	چارغہ توری قشنگو سراشو ^{۵۰}
جلیت منجمل مشی تئو ^{۵۱}	شلیتی زرد و زبر شکے بزشو ^{۵۲}
قبای سلسلہ دار و پاچہ سنگ ^{۵۳}	چیش و چار و کپ و لوشو ہمہ رنگ ^{۵۴}
دسماں پیش سری رو قدیا ^{۵۵}	مشتن صورت خود کرم یما ^{۵۶}
دس و پابشہ خنای گھلی ^{۵۷}	تو کو چا چل چلی داشتن الگی ^{۵۸}
سر و وضع ہمہ شو سنگ تموم	ہمہ چاپخش شدہ، بو صابون قوم ^{۵۹}
بونہ مرغ خاکی وخت و بی وخت	دنبال دخترکای دم بخت
خونہ ہر کہ می شد در می زدن	ہر دی بشہ نبود سری زدن
اولش کیف می شدن صاب خونا	می دادن آخری صد لکٹ اُودا ^{۶۱}

می کہ جان دخترِ پنجم آویزہ^{۶۲} می کہ جان بچہ کسی دور می ریزہ
 دخترم جان ازار کن ندادم پسر نی لا قبائے تو می دم^{۶۳}
 او کہ ہر روزی کہ مشغول کارہ پول نی ماہ پست در می یارہ^{۶۴}
 نی پریٹو کہ نمی شناختست^{۶۵} یا حسابی نمی از دن آجا شو^{۶۶}
 نی دنی جوش نمی از دن الکی تو کی فحش می دادن آرو کی^{۶۷}
 کہ بخشین او ما خواہ دس بوخند ہنو گاہہ کہ ای حسر فا بودند
 اکہ ای حرف آکوش دختر خورہ می بینی نی دفتہ آو سوز بالا آرد^{۶۸}
 دخترے ما ہوا شو خیلی بالا^{۶۹} نمی شن ہمسہ ہر نی لا قبا
 ای مخلوشترین دنبال زن^{۷۰} اکہ محسلا ی پامین زن ثوب دن
 ننہی منجہر از بس کہ لکید^{۷۱} فوک او بد ذاتی زو بشہ پکید^{۷۲}
 گلش از بس کہ لکنت زد می سرید^{۷۳} نی کوز گانی آدو میون می خرید^{۷۴}
 اوہ از میدون محکدہ تابشہ گز بابہ صدا زد بد نباشہ^{۷۵}
 چی از مہ کو کہ عمہم سر اوہ راسیانش دیکہ کندش در اوہ^{۷۶}
 ما خواستہم تا کہ ایساتی می توغم^{۷۷} بری منجہرُم زن بُوسوغم^{۷۸}

هر خونی شبتهی اولم می دن
 بعضی یاش خو می که دختر ندیم
 یکیشو گفت که چه ضیفه بی حیا
 اکه پاش بفته کدی محله می دم...
 چون کدا جون خودش در می بزه
 نی ذاتی عکیشو کردن که کمو
 کز بابه همه قصه شفت
 تو خیال داشتی که نازت بخرن
 هی مخوی پز بیدی و ناز بکنی
 ای کارا دیره و شکست نخواست
 ای زموئه همه کار پول دزن
 بخت ضیفه معلّم می تونه
 اکه هیچی با حقوشش خنره
 کمش از بی قاتخی جوش می زنه
 دس آخر دده، ترهلم می دن^{۷۹}
 یازو راس از نم می کن از تو سریم^{۸۰}
 در دیک، وازه خنی گربه کجاس
 احقوق بکیر جماعت نمی دم
 اما کار منکد زو کدی هم ندره
 همچون که از زو رتسیم همه مو
 بی رود و اسی همه نی حرفاشه گفت
 معلومه جان، خو باید هوت بزرن
 توفط مشت خودت واز می کنی
 طلبون، سواد و مدرک نخواست^{۸۵}
 اکه کوفت داشته با قبول دزن
 تاجی شد ز زرتی پاشه زن بوسونه
 پول نی کیلو و نیم کشت تره
 حرف کلدن مایر و بوش می زنه^{۸۶}

بعد جون کندن روز و گمت و دو	بی زبون می فُتتِ سُرِ آخرِ شو ^{۸۷}
باپولی کہ دوسہ روز جون می کنہ	تہ تُو لودا چکی نی وختِ بزنہ ^{۸۸}
نہ کہ تفسیح و نہ ضربی و نہ شتم	بہترین فی کلم برش آگہی ختم
می زنہ تازکیا صوبا آ کو	ختم مُردا شدہ سرگرمی او
کاری اُ مردم زندہ ندرہ	ماکہ تابوت می مینہ دومی برہ ^{۸۹}
پاہ پای مردہ تا ہر شہری می رہ	خوب با اہل قبور کرم می گیرہ
وختی پای تابوت روی کولتہ	عینہو روز عروسے خود شہ ^{۹۰}
از لباسش چہ کلم، قُربون خُل	کوت او باب سرچوغ دُل ^{۹۱}
اُ سرچوغ بکنے، ہی بُسرہ	کہ بچکٹ اکلور باغا نخورہ ^{۹۲}
شوارش نی و جی او رفتہ	زانو و پشت سُرش سو رفتہ ^{۹۳}
ہمہ جا دو کُندہ زانو می شینہ	کہ مبادا کسی تہ پاشس مینہ
پیرن و زیر پیرنش دیدنیہ	باب تُو دتہ تخیل زنیہ
کول رگنش خور وخت او توش ^{۹۴}	منصر تہ ہس و قمتے روش
می پچہ دور خودش مُشتی پلاس	زور سہ ما می چہ کنج کلاس ^{۹۵}

چہ کلاسی کہ زکند سر و جون	قربون اوشے حموم کرمون ^{۹۸}
ہیلہ در واکند سر مامی خورہ ^{۹۹}	در بندہ، سرشس از بومی سرہ
آرزو از دل خود در می کند	بائیں وسیدر و دغ سر می کند ^{۱۰۱}
دوسہ ماہ از کم بچاشس می گیرہ	بلکہ نی عاینکب فری بخورہ
اور روزی کہ دیکہ فکشش آویزہ ^{۱۰۲}	ہش و حیروندہ چہ خاکے بی بیزہ ^{۱۰۳}
موقعی از سر دولت وامی شہ	کہ دیکہ آبگی از جاش پامی شہ ^{۱۰۴}
نی ہشش دہ روزی خس خس می کند	نی دنی مش دیوال شس می کند ^{۱۰۵}
بعد چن روز کمرشس دولامی شہ	حکشدہ شششت دری پیداشی ^{۱۰۶}

حیف بچو کہ کشتش کردی	بس کہ دس خوند خرفشش کردی
حالا ہرام بیاتا استایشی ^{۱۰۷}	فوری از ہف خان رتم تابیشی ^{۱۰۸}
او جلو باقیہ از دنبال او	آخونی آولے لہ خوردن تو ^{۱۰۹}
تنہی دخترہ فھمیکد کہ، چرا	چہ آش کارہ حس و حرف کجا...
من میرم تو میسری شوکشد	آ تو ایون رو د شککہ شوکشد ^{۱۱۰}

دَس^{۱۱۲} دَس بَسَنی و میوہ و چَی کُلو چَو مَسَطی و نونِ فِی
 نَنہی مَنجھنم ہی چَی می خورد کُی از عَنزِا حابی اَد اُرد
 کُزبابہ سُرشِ بالا کرد کوکہ ای مختَصَر و غَرا کرد^{۱۱۳}
 کہ بخشین اَکہ حرفی نَدَین منجھرا نوکَرے قبول کُنین
 اَی ای حرفا تَنین، تاجِ سَرہ خوبسَر ماین آغا زادہ چہ کارہ

واللہ اسنِش اَیہ کہ معلَمہ اما ای شُکلو بَری مَسَمَہ^{۱۱۴}
 یَی پَرے وختِ مایِ گومی کُنہ اَنٹوڑہ ، ماملہ با جَو می کُنہ
 گاگداری اَسَر کورہ می رَہ^{۱۱۵} اُرڈانکٹ و کَلکی غورہ می رَہ^{۱۱۶}
 تازکی چاروا و کوفند می غرہ^{۱۱۷} دُور جَلاب اَتو مَحَلّا می سَرہ^{۱۱۸ ۱۱۹ ۱۲۰}
 گاگوشی پول دشت خوردمی کُنہ^{۱۲۱} مایِ کہ ہمہ وخت بُردمی کُنہ^{۱۲۲}
 بَرش از کُوبرہ کَنگرمی یازن صُرمتِ ریشِ بَغیدش می دارن
 پول پیش داراب رُود بال می برہ جاشیر هَقو سَر اسر می غرہ^{۱۲۴}
 مایِ کُوزبون و سَیدر و لیس غیر ایشون کسی د قُشش نیس

۱۲۸	ازہمہ نئی خجہ کال او زرمی ریزہ	۱۲۵	تاجر کو زکٹ و کتیر و بی نی زہ
	از خوشالی دل ضیفہ می ہوزوند		گڑباہہ ہمی طو روضہ می خوند
	باغ باغ ہی دل ضیفہ وامی شد		ہرچہ بیشتر ای کارا پیدا می شد
۱۲۹	تف و تر از چاک و چیلش می ترید		گلش از زور خوشالی می سُرید
	عار و سم لیل و نہ کار طی کردہ	✽	گفت: دُر زہ کہ دو ماد ہف مژدہ
	دخترم نی تکہی جواہرہ		اگہ بچہ نی شما خلی سورہ
	از رو حافظ برمو فسال می گیرہ		بی زبون ہف سالہ کہ ملا می زہ
	طعلکی امسال عتہ می شینہ		با ای کہ خلی روار و ر می چینہ
۱۳۴	موسم بزمی رسہ اہل اتی،	۱۳۲	اگہ از پیش خدا قضی نیا
	پرک شیوہ می زنہ مہش بی بی ش	۱۳۵	پشت پاشنہ می کُنہ با قوم و خویش
۱۳۷	کپر کو مو، خودش تہنای پاد		ایا بون کہ می زہ، دہ نی یاد
	دوستا چاروا نی خود و مو او شومی دہ		موسم کو عبا، تو شو می دہ
	انجیر صدیک فانس می کُنہ		چہ تشکی باقلہ پوس می کُنہ
۱۳۸	پانی دیک سسنی نوحہ می خوند		ہمی دیشو چہ قدر ہیمہ، شکند

چاکی دختہ من دو نذرہ ^{۱۳۹} از تو صحرا پات کل کو می خرہ
 چہ بزت بکم کہ دختہ نذرہ ^{۱۴۰} مردیہ ، قط کلاہ سر نذرہ
 نی نکانی کرد سیکندہ عتہ قرنی ^{۱۴۱} ^{۱۴۲} ^{۱۴۳} ہمی طوری کہ می خورد بست کرنی
 کہ عاروس خانم ، خدیش دو نذرہ ^{۱۴۳} ای دیکہ باب بی چندرہ
 دخترہ ذرہ اسے نخون نذرہ ^{۱۴۳} از ای طوبی جسے کسی نمی گذرہ

ہمہ حرفا شو گشتن ہمو روز ^{۱۴۴} سکت زو بافہ کدشتن ہمو روز
 منجر شوم کہ ننش دید تو خونہ کہ دہ گبت او بلبل می خونہ
 آتش گفت سہ کینی چہ دی؟ ^{۱۴۵} مکندہ مارنیا شکل زدی

ننہ می مخبر رودہ دراز گفت قصی خودش از سیر تاپیاز
 مخبر دید دیکہ راہی نذرہ ^{۱۴۶} کہ بازم دس زو عدہ ہزارہ
 دید بایہ کوه برہ بلہسہ پیازہ جاشیر و سیدر و کنسکر پیازہ
 پاپیش بس و کلاش ہشت سرش ^{۱۴۷} ^{۱۴۸} مکرک بس و قباش کرد برش

قلم ولوح و دواتش بکشت ^{۱۵۰} نی بُری روی خُرشینہ نشت ^{۱۴۹}
 بچش و حسنجی و خوشی کہ گنو ^{۱۵۱} دی بلائے و کروش کہ گنو ^{۱۵۲}

جی کہ پول شاخص مجد و شرفہ علم و صنعت دیکہ گاہ و علفہ
 همه بخل اداریش جاگذشت ^{۱۵۴} رو مقدمات عالم پاکذشت
 زو ورا کرد ماشین و باغ و خونہ ^{۱۵۵} حالا صاب چار تا دنی دکونہ
 پُسرش عینک دودی می زنہ ^{۱۵۶} می خورہ کنجہ، بهی گشت و بنہ
 ریف در و چار و بانوس می زنہ ^{۱۵۷} باصدی فکت خودش پاک می کنہ
 مائی زیر و ملیون نماخواد ^{۱۵۸} هگلش از اے در و دنی یاد
 جی کلہ جوش قاتخش ماحی شہ ^{۱۵۹} جی تر پی آید اسس پاش می کنہ
 رائہ کہ بچہ محلے پاینہ ^{۱۶۰} تازکی با آغایونا می شینہ
 میں و چار ساعۃ و اغیش تہ ^{۱۶۱} جی خچ کنت و یستون می کتہ
 گرچہ اسم اے بواکار مندہ ^{۱۶۲} می مینی گلش ابرا بندہ
 اعتنائی ندرہ او بہ فکت ^{۱۶۳} افیتہ دنبال ہر دوز و گلک

دَمِ حَجْرَه پُکْتِ قِیْلُونِ مِ زَنَه ^{۱۶۴} تُو خُو مَحَلَّه کُولِ شِیْطُونِ مِ زَنَه
 اِعتِبَارِ وِکَس وِ کَارِشِ نُوْلَه ^{۱۶۵} تَا صَبَاکِی دِیدِ اِیْسَاقِی نُوْلَه ^{۱۶۵}
 اَکُوْنَم دِیکِه بَنَشْتِ بَاشَه جَان ^{۱۶۶} خُوب حَسَبِ کَارِ اَدَشْتِ بَاشَه جَان

قَصَّه مَاهِمِی بُوْد تَا تُو بَاشِی

فِکْرِ شَبِ مِیْزِ نِشْنِ بَاشِی

فروردین ۶۹ استعین

جی که پول شاخص مجد و شرفه ... واژه نامه و اباعبد ...

(k3ng3r o beLh3r*) ۱۴- گنگر و بلهر: دوکیا چلفی است که در کوبهای رویند که از آن برای غذای دام استفاده می کنند. ۱۵- گنگر و بلهر می رفت: برای امرار معاش گنگر و بلهر از کوبهای آور دومی فروخت و امرار معاش می کرد. ۱۶- مدتی زد سر کوره، نیمه: به عنوان کارگر در کنار کوره آجر پزی گل در قالب می ریخت و نیمه آجر تهیه می کرد. (zi:nu) ۱۷- زینو: محلی است خیلی در پشت کوبهای شمالی استبان (ozzu) ۱۸- آزو: صمغ درختان مخصوص بادام ۱۹- ازو رفتن: دنبال تهیه ازو رفتن (p3L3ki) ۲۰- پلکی: مختصر باقیانده چیزی بخصوص محصولات گیاهی ۲۱- پلکی رفتن: دنبال مختصر محصول باقیانده گیاهانی که از زیر دست صاحبانش بیرون رفته مثل انجیر و بادام رفتن (sor o tou*) ۲۲- سُر و تو خورد: گردش کرد	(y3y) ۱- نی: یک (foto o f3n) ۲- فوت و فن: حه بازی- مرارت و سختی (ju:n e bek3n) ۳- جون بکن: مرارت- بدبختی- سختی (k3Lek3) ۴- کلکه: نوجوان (zobb3) ۵- زبته: تحریف شده (زبده- زرنک) (v3nj3ss3) ۶- ورجه: برجه- زرنک (moLLa) ۷- ملا: کتب خانه (zoub3ss3) ۸- زوبسته: زبان بسته (y3y*porei) ۹- نی پری: پاره ای- اندکی (deL*deL) ۱۰- دل دل کرد: مرد بود- دودل بود (do:z3h*sa:L) ۱۱- دوزه سال: دوازده سال (3mm3*neshes) ۱۲- غمه نش: خواند قرآن را تا سوره عمه (نبا) یاد گرفت (misouwid) ۱۳- می سوید: پرسه می زد
---	---

(pi:r e mora:d)

۲۳- پیر مراد: امانزاده سید محمد ابن موسی ابن جعفر (ع)

(برالمراد) معروف به پیر مراد که مقبره اش در اتحبابان است.

(pi:r e nou)

۲۴- پیر نو: از عرفا اهل تصوف - که مقبره اش در محل مدرسه

راهنمائی سید در اتحبابان است.

(neshess e b3s)

۲۵- نش پَس: به بست نشست

(pi:r e ku:fi)

۲۶- پیر کوفی: از عرفا اهل تصوف - که مقبره اش در محل

اداره برق اتحبابان بوده است که هم اکنون آماری

از آن نیست.

(3*s3r e ghich*mi ne shes)

۲۷- اَسَیغچ می نش: جوم نشن (جام نشستن)

مراسم خرفانی است که طی آن فردی که مدعی است با

جن رابطه دارد، کم شده ها را پیدای کند و برای مشکلات

راه حل می یابد.

(d3ng o deLou)

۲۸- دَنگ و دلو: قرض - اخازی

(geL3*lou*khord*boz e g3r)

۲۹- گله تو خور و بزگر رفت جلو: اوضاع عوض شود

آنان که در قزوفاقه بودند و گیتی نداشتند به نوایی رسیدند و بالعکس

(Lut3ki)

۳۰- کو تکی: لاغر و عریان

۳۱- ده کورک: روستای کوچک و دور افتاده

(se*m3: m3di)

۳۲- سه ممدی: تحریف شده سه ممدی - ممدی که راجع

ایران بوده تا قبل از سلطنت محمد رضا پهلوی که به ممدی

برابر بوده با دوشاهی و بریک ریال امروزی برابر

است با میت شاهی.

۳۳- با سه ممدی اجیر شد گلکه: با حقوقی اندک به

استخدام دولت درآمد.

(jashir)

۳۴- جاشیر: گیاهی است علفی و پایا و ریزم دار که

استفاده در ارتفاعات سبزی شود و بیشتر به مصرف

خوراک انسان می رسد.

(v3r n3midosht)

۳۵- ورنمی دشت: برنی داشت

(bedehi*n3zar o n3difash*va mikosht)

۳۶- بدهی نذرو نذیفاش و امی کشت: به کارهای

که قبل از استخدا م تذکره بود می پرداخت.

(pa pich)

۳۷- پلچ: نوار مخملی که به دور ساق پامی بچیدند.

(pir3n e m3ntigoL)

۳۸- پیرن متی کل: پیراهنی به اسم متی کل از جنس مواد

مصنوعی و بافت فرانسه

(da:d*nesbi*3*yeki*di:g3*kh3rosh)

۳۹- داد نصبی ایکی دیکه خرش: الاغش را به دیکری

و اگذار کرد مشروط به این که نصف درآمد حاصل از کار الاغ

به خودش تعلق گیرد.

(jerz)

۴۰- جزر: دیوار

(m3mboL3)

۴۱- بمبوله: ظرف شیشه ای دانه تنک و معمولاً به شکل

کره ای و بعضاً عدسی شکل که در آن عرقیات نگهداری می شود.

(pus*endakht)

۴۲- پوس انداخت: به توه آمد

(d3ndun e b3chchou*)

۴۳- دندون بخو خونی شد: به نوایی رسید.

(kom e a:gha:*nuni*shod)

۴۴- کم آغا نونی شد: به نوایی رسید.

(ghobr)

۴۵- غبر: بخار

(plr e tappu)

۴۶- پیر تاپو: پیره زن، عجزه

(poz)

۴۷- نر: کتبر

(ba:d o burugh)

۴۸- باد و بروق: افاده

(orosi)

۴۹- اُرسی: کفش

(chargh3d)

۵۰- چارغد: روسری

(jilL)

۵۱- جلیت: ژلیت (فرانسوی)

(sh3Lit3:)

۵۲- شکیمه: دامن کوتاهی که زنان بر روی تنبان می پوشند

(pach3*tang)

۵۳- پاچه تنک: تنبانی که پاچه اش تنک است

(chish o cha:r o kop o lou sh:h3m3*r3ng)

۵۴- چیش و چار و کپ و لو شو همه رنگت چشم و

گونه و لجامشان بزرگ کرده و رنگین

(d3smaL e pi:sh e s3ri)

۵۵- دستمال پیش سری: دستمالی که به صورت نوار

بر روی روسری و جلوشانی به طرز مخصوصی می بندند.

(k3r3m sima)

۵۶- کرم سیم: اولین کرمی که برای صورت و دست

ساخته شده بود بر روی قوطی آن «کرم سیم» یعنی روغن

(n3mi ord3n*3*jashu)

۶۶- نمی اردن آجاشو: از کار و بار و اصل و تبار آخا

بی اطلاع بودند.

(tu*kopi*)

۶۷- توکپی فخش می دادن آروکی: به آرامی و سبزه

و محل به آن بد و بیراه می گفتند.

(ou*souz*baLa*ord3n)

۶۸- اوسوز بالا اردن: کنایه از ترسیدن و شوک

ماگانی است که منجر به ترکیدن کی صفر او مرک کرد.

(h3va shu*kheiLi*baLa)

۶۹- هوا شو خیلی بالا: خودشان را خیلی مهم می دانند

(m3:Lou)

۷۰- محلو: محله

(n3sorin)

۷۱- نسیرین: نگرید

(Lokid)

۷۲- لکید: تلاش کرد

(fuk e u*b3d*zati*zoub3ss3*pokid)

۷۳- فوک او بد ذاتی زوبسه مکید: اصطلاحاً یعنی به

امیدش به یاس مبدل شد.

(L3p3k*z3d3n)

۷۴- لپک زد دن: دوندگی پیوده کردن

(L3v3rga:)

۷۵- لورگاه: پناهگاه

صورت نوشته شده بود که مردم آن را «کرم سیا» می نامیدند.

(hena:ye*k3f3ki)

۵۷- حنای گھلی: رنگین کردن کف دست و انگشتان

بانقش و نگاری خاص بر عکس حنای محکو که به کف دست

را با حنا رنگین می کنند.

(cheL*cheLi)

۵۸- چل چلی داشتن: سروصدایی داشتند.

(*ghu:n)

۵۹- صابون قوم: قرص صابون کوچک مطری که

دقم ساخته می شد.

(boun3ye)

۶۰- بونه مرغ خاکی: به عانه خرید مرغ تخمی

(sad*L3k)

۶۱- صدکک: صدخس و بد و بی راه

(3*cheng*aviz*)

۶۲- اچک آویز بودن: دل بستگی نداشتن

(y3y La*ghaba)

۶۳- بی لاقبا: تخی دست و خیر

۶۴- پول بی ماه پست در میاره: به اندازه درآمد

یک ماه پست به دست می آورد.

(y3y*poreishu)

۶۵- پی پرشو: عده ای از آخا

(ra:siya:tosh)

۷۶- رایساتش: فی الواقع

(isat:i)

۷۷- ایساتی: در حال حاضر

(busun3m)

۷۸- بوسونم: بکیرم

(torh3L*)

۷۹- ترهل دادن: به اشتباه انداختن- آدرس عوضی

دادن

(rura:s)

۸۰- روراس: روراست- صراحتاً

(da:z3)

۸۱- بازه: باز است

(pash*beft3)

۸۲- پاش بفته: اگر موقعیتی فراهم شود.

(g3dei*m3:L3*)

۸۳- کدی مخلصه میدم: بگدای مخلصه می دهم

(jun e khodosh*d3r*)

۸۴- جون خودش در می بره: بگیم خود را از آب می کشد

(l3L3bun)

۸۵- طلبون: خواستگاری

۸۶- حرف گلدن مایر و بوش می زنه: اولی نام

یک کپانی بزرگ در آمریکا و دومی رئیس جمهور آمریکا

(mift3te*sor)

۸۷- می فنتب سر: به تکاپوی افتد

t33 tu*Louda*ch3ki*y3y*v3kht*bez3n3)

۸۸- ته تولودا چکی بی وخت بزنه: شاید موفق شود که

تهامذه میوه مارا ارزان یکجا و بدون توزین خریداری کند.

(du:*mib3r3)

۸۹- دومی بره: می دود

(ein3hu)

۹۰- عینهو: عیناً

(chu:gh)

۹۱- چوغ: چوب

(dohol)

۹۲- دهل: آدمک سرفرمن- مترسک

(bejek)

۹۳- بجاک: گنجشک

(sou*r3ft3)

۹۴- سورفته: ساییده است.

(kh3ss)

۹۵- خس: خط

۹۶- زور سرما: از فرط سرما

(oushi*h3mu:m)

۹۷- اوشی حموم: فاضل آب حمام

(k3z3mun)

۹۸- کزنمون: کزمان یکی از محله های استهبان

(hi:L3)

۹۹- هیله: کمی- اندکی

(Lis)

۱۰۰- لیس: گیاهی است علفی از تیره پایاز که بخت آن

(d3ss o d3s)	۱۱۲- دس و دس: پشت سرهم- لایق
(kouk3:)	۱۱۳- کوک: سرفه
(mos3ms3m3)	۱۱۴- مسیمه: بستک
(ga:goda:ri)	۱۱۵- گاکداری: کاهکاهی
(rovask)	۱۱۶- رواسک: ریواس
(cha:rva)	۱۱۷- چاروا: الاغ
(j3LLab)	۱۱۸- جلاب: کله ای که در معرض فروش قرار می دهند.
(m3:L3)	۱۱۹- مخله: محله
(misor3)	۱۲۰- می سوره: می گردد
(ga:gushi)	۱۲۱- گاکوشی: کاهکاهی
(pu:L e dorosht*khord*)	۱۲۲- پول درشت خرد می کند: ربا خوری می کند
(mameLei)	۱۲۳- ماملی: معامله ای
(h3ftu)	۱۲۴- هفتو: محلی است در ارتفاعات داراب
(kurg)	۱۲۵- کورک: کرک
(si:dar)	۱۰۱- سیدر: گیاهی است علفی از تیره پیاز که پخته آن
(fengosh*aviz3)	بصرف خوراک انسان می رسد.
(che*kha:ki*bibiz3)	۱۰۲- فخنش آویزه: آب بینی اش بی اراده می ریزد.
(3sb3ki*3z*jash*pa*mish3)	۱۰۳- چه خاکی بی بی زه: چه اقدای کند.
	۱۰۴- اسکی از جاش پامی شه: به رحمت از
(divaL)	جایش بلند می شود
(shes)	۱۰۵- دیوال: دیوار
(ossa)	۱۰۶- ش می کنه: خراب می شود
(ta*bishi)	۱۰۷- اتا: استاد
(Loh*khord3n e tu)	۱۰۸- تابشی: بگذری- عبور کنی
(eibun)	۱۰۹- له خوردن تو: نان خان وارد شدند.
(shu*noshond)	۱۱۰- ایبون: ایوان
	۱۱۱- شونشد: آثار را نشاند

(biniz3)

۱۲۶- بی نی زه: بیخ درخت بنه که چسبانک می باشد.

(khenjaL)

۱۲۷- خجال: انگشت

(3z*h3mei*khenjaL e u*z3r*)

۱۲۸- ازبمه خجال او زرمی ریزه: ازبمه انگشتش

سنرمی ریزد.

(tof o ter*3z*chok o chi:Losh*mi torid)

۱۲۹- تف ترازچاک و چیش می ترید: دناش

به آب می افتاد.

(sever)

۱۳۰- سور: زرنک

(rovar*v3r*mi chin3)

۱۳۱- روارورمی چینه: رویه ملکین می بافه

(gh3zei)

۱۳۲- قضی: قضایی

(b3r)

۱۳۳- بز: میوه انجیر

(h3L*3ta)

۱۳۴- هل اتی: سوره دهر یا انسان

(posht o pashn3*)

۱۳۵- پشت پاشنه کردن: قسمت ابتدای رویه ملکین

رایک نفر و پاشنه آن رایک نفر دیگر بصورت اشتراکی بافتن

(p3rg e shi:v3:)

۱۳۶- پرک شیوه زدن: دور تا دور کف پاچه ای ملکین

رابانخ به طریقی مخصوص بهم وصل کردن

(k3p3r)

۱۳۷- کپر: آتانی که معمولاً از سنگ و چوب و بدون هیچ

مصالح دیگر در بیابان ساخته می شود.

(sem3ni)

۱۳۸- سمنی: سمنو

(pat e goL* kou)

۱۳۹- پات کل کو: بوتله کاهوی کوچک و صین شده

(Lett)

۱۴۰- لت: نصف

(khodeish)

۱۴۱- خدیش: انصافاً

(do*n3d3r3)

۱۴۲- دو ندره: نمونه ندارد- بهترین است

(nokhsun)

۱۴۳- نخصون: نقصان

(s2ng e ru*ba:f3*gozosht3n)

۱۴۴- سنگ رو بافه گذاشتن: صحبت های مقداتی

خواستگاری را کردند.

(shekaL*z3dei)

۱۴۵- شکال زودی: بوقیبت بزرگی نصیبت شده است؟

(d3ss e ru*odd3*bezar3)

۱۴۶- دس روعده بذاره: کاری را که ترک کرده از نو

آغاز کند.

(hesht)

۱۴۷- هشت: گذاشت

(k3m3r3k)

۱۴۸- کمرک: چیزی شیشه‌شال که دور کمر می دهند. (کمر بند)

(y3y*b3ri)

۱۴۹- نی بری: کج

(kh3r e shi:n3)

۱۵۰- خورشینه: خری که رنگت آن سیاه یایل به زرد باشد.

(h3chesh o henj o housh)

۱۵۱- پش و پنج و هوش: صدایانی که چارپا دار برای

حرکت و یا توقف الاغ از خود می آورد.

(del*b32LaL)

۱۵۲- دی بلال: نام ترانه ای است.

(koroushi)

۱۵۳- کروش: نام یک نوع آواز است.

۱۵۴- رو و را: رو به راه

(sa:b e cha:rtā*d3.nei*dokun3)

۱۵۵- صاب چار تا دنی و کونه: صاحب چهار

دهنه مغازه است.

۱۵۶- ریف و چارلی و بامبوس: نام سه ادکلن

(s3dei)

۱۵۷- صدمی: اسکناس صد تومانی

(k3L3jush)

۱۵۸- کله جوش: نام غذائی است از زرا و جمل الوصول

(tor3ppi)

۱۵۹- ترپی: کتختنه آبی که با نخ به کف پامی بندند

(aghayu:na)

۱۶۰- آغایونا: شروتندان

(da.ghi:sh e t3sh3)

۱۶۱- داغیش تشه: متر صداست که مردم را فریب دهد

(chopokh)

۱۶۲- چچ: حق

(k3LL3sh e 3bra:*b3nd3)

۱۶۳- کلش ابرابنده: بسیار تجربه و خود بین است.

(gheiLun)

۱۶۴- قیلون: قلیان

(isa:ti*LuLosh3)

۱۶۵- ایساتی لولشه: در حال حاضر دنیا به کام اوست

(3*g3mu:nom*dig3*b3ssot*bash3)

۱۶۶- اکونم دیکه بست باشد: به گانم تا همین جابر ای

توکانی باشد.